

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB24 : 1851

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB24 : 1851", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 68.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb24-txt-shoot-n105.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB24:105

#

»Efterfølgelsen.«

I Catholicismen er der dog mere Mening just fordi man ikke ganske har sluppet Efterfølgelsen.

»Efterfølgelsen« (ret forstaaet, altsaa ikke til Selvplagelse, ei heller til Hyklerie og Gjernings-Retfærdighed o: s: v:) afgiver egl. Garantien for, at Xstdommen ikke bliver Poesie, Mythologie, Idee i abstrakt Forstand – hvad den noget nær er blevet i Protestantismen.

»Efterfølgelsen« sætter »den Enkelte« hver Enkelt i Forhold til Idealet. See, det er at sætte Pinden for, at Xstd. er Mythologie og Poesie.

Men i Protestantismen er (ved at afskaffe Efterfølgelsen og ved den skjulte Inderlighed) omtrent naaet, at Xstus ikke er Idealet, Forbilledet, (til hvilket hver Enkelt skal forholde sig, redeligt vedgaaende, hvor han er) men Idee. Og Individerne i Slægten, de Enkelte, de ere Exemplarer, blot Exemplarer, hver gjør sig lystig paa sin Viis, der kan da ikke være Tanke at have med Idealet at gjøre. Der er overhovedet intet Ideal, der er en Idee: Xstus – og Mskslægten. Hurra for mig og Dig siger jeg.

Ja Sagen er endnu galere forrykket. Naar Xstus er Forbilledet, naar hver Enkelt skal stræbe – det er Lidelse at skulle stræbe her. Derfor behøvedes det vel, at det befales: Du skal, ellers gaaer det aldrig. Nu har man vendt Forholdet, det at ville stræbe efter Idealet det er Arrogantse, uforskammet Hovmod – saaledes taler vi (saaledes taler fE Prof. Heiberg i Forordet til Clara Raphael).

See her har vi igjen Hykleriet, man ikke blot fritager sig for Anstrengelsen, nei man gjør Anstrengelsen til Hovmod, saa altsaa Fritagelsen er roesværdig Ydmyghed.

Hvis nu da En vilde vove ud i Stræben efter Idealet – hvad skal det blive til. Det der skulde hjælpe ham, naar Lidelserne begynde var just dette: Du skal, der er ingen Sludder derom, Du skal, og ethvert Msk. skal – i dets Sted hedder nu: afskyelige Hovmod, men derfor ere ogsaa Lidelserne vel fortjente, Straf over Hovmod.

Gud og Xstd. er nøieregnende: hvert enkelt Msk. skal forholde sig til Idealet, hvor langt han saa end er tilbage. Dette er for, at Xstd. kan holde General-

Opsynet med disse Millioner. Den protestantiske Bevidsthed, den rutter med Msker, regner med meget store runde Summer, fritager os alle fra Stræben efter Idealet, og gjør Slægten til Det der forholder sig – dog vel ikke til Idealet, thi det kan »Slægt« ikke (en masse kan man ikke forholde sig til »Idealet«) gjør altsaa Idealet til en Idee, en abstrakt Idee – og hvor langt er der saa tilbage til, at Xstd. er Mythologie, Talen om Xstd. digteriske Udgydelser og Stemninger?

O, Luther, Luther, ak, derfor gik det saa let med Reformationen, fordi »Verdsligheden« forstod, det er Noget for os! O, Du ærlige Mand, hvorfor betænkte Du dog ikke, hvor listige vi Msker ere! Hvorfor havde Du ikke Øine i Nakken, for at Du kunde forebygget hvad der skete bag Din Ryg!

See, derfor gik det saa let for Luther, fordi »Verdsligheden« tidligt saae i dette en nem Vei til at blive Xstdommens Anstrengelse qvit. Og derfor vil det nu blive saa svært, at faae dette Forhold ordnet igjen (uden dog at gaae Glip af det Sande i Luthers) fordi »Verdsligheden« kun altfor godt forstaaer, at her gjælder det om, at faae Sagen igjen gjort strengere.

Dersom »Efterfølgelsen« ikke anbringes idetmindste og i det Mildeste dialektisk for at holde Justits, og sætte Forholdet i Rette: at Xstd. har med den Enkelte, hver Enkelt at gjøre, som skal forholde sig til Idealet, om det saa kun var for ydmyget at tilstaae, hvor uendelig langt han er tilbage: saa er »Slægten« overgribende, og Xstd. Mythologie, Poesie, saa er Xstd.⁵ Forkyndelse theatricalsk, thi Garantien for Forskjellen mellem Theater og Kirke er: »Efterfølgelsen«, dens Alvor, den Ædruhed, som ligger i, at Mskene gjøres Enkelte, for hver Enkelt at forholde, at skulle forholde sig til Idealet.